

EETU HALTTUNEN
PIMEYDEN
KUTSU

Pimeyden Kutsu

© 2026 Eetu Halttunen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-3878-1

PIMEYDEN KUTSU

EETU HALTTUNEN

ALKUSANAT

YHTÄKKIÄ JÄLJELLÄ ON AINOASTAAN
PIMEYS.

LUKU 1

Hämärä on laskeutunut metsäiseen maisemaan. On jo hiljalleen talveksi taittuva syksy, joka antaa viimeisiä hentoja sateen ripauksia. Vartioaseman edustalla seisoo maastopuvun kanssa ympäristöön sulautuva mies, jonka hämäryydestä paljastaa ainoastaan tupakan tulipesä. Walter Blackburn on hoitanut päivän työnsä, ja väsymys on hänessä vallitseva tunne. Väsyneenä lähenevän talven ensimmäiset merkit aiheuttavat normaalia vahvempia vilunväristyksiä. Kunhan ei vain tulisi kiipeäksi, hän ajattelee, sillä työn kuorma ja stressi on ollut viime aikoina musertavaa terveenäkin. On jo myöhä, mutta metsästä kuuluu päättäväisiä askelluksia. Äänen voimistuessa hän tunnistaa hämärässä jo myös hahmon. ”Kuten aiemmin arvelimmekin, tuskin mitään”, tokaisee lähemmäksi Walteria tultuaan Rick, joka on juuri saanut päätökseen illan tarkastuskierroksen. Walter hiisasi nopeasti tupakan loppuun, sillä Rick olikin saanut kierroksen valmiiksi normaalia nopeammin. Samalla oven avauksella molemmat astuvat aseman sisälle. Valvomosta kantaautuu käytävään tokaisu: ”Kohta tuo sinun polttamisesi loppuu, vai mistä meinasit tupakkaa jatkossa saada?” Riisuessaan maastotakkiaan Walter pysähtyy miettimään tätä kysymystä. Harmaan vaiheen tarkemmat järjestelyt ja tästä johtuva kiihtyvä taantuma ovat kestäneet vasta vähän aikaa, eikä asiaa ole tullut vielä ajateltua isommin. ”Niin. Saattaa lopettaminen sittenkin onnistua”, Walter tokaisee ja muistelee viimekertaista epäonnistumista tupakoinnin lopettamisessa. ”Viimeksi lakko päättyi siihen, kun auton rengas puhkesi valtatiellä matkalla tänne, muistatko tapahtuman?” Walter kysyy ironisesti valvomon suuntaan. Vastauksena kuuluu vahingoniloinen ja vahva naurunremakka. ”Muistan. Puhelin soi ja pieni poloinen pyysi tunkkia ja ristikkoavainta. Onneksi olin tulossa perässäsi ja vielä melko lähellä valmiiksi.” Takin ripustettuaan Walter kävelee Rickin perässä, joka samassa myös hillitysti naurahtaa ystävänsä epäonnelle. ”Olin niin raivoissani, että

saatuani renkaan paikoilleen pysähdyin ensimmäiselle huoltoasemalle ostamaan askin”, Walter sanoo leveän hymyn omaavalle Carlille, jonka pää on vielä punainen naurusta tapahtumaa muistellessa. ”Aika mennä pehkuihin.” Samassa Walter laittaa radiopuhelimensa latautumaan omalle paikalleen ja astelee tupaan. Syksyisin pimeä saapuu jo varhain, mutta sälekaihtimet päästävät suljetuinakin juuri riittävästi valoa tupaan oikean punkan löytämiseksi. Kattovalo on niin kirkas, että Walter ei koskaan laita sitä päälle juuri ennen nukkumaanmenoa. Eikä kyllä kukaan muukaan miehistöstä, kai ovat myös herkkiä nukahtamisen suhteen. Walter löysää varsikenkien nauhat ja jättää ne valmiiksi seisomaan itsekseen punkkansa eteen, mutta houstut ja paita ripustetaan yläpunkan kaiteesta roikkumaan. Tästä vaatteet saa puettua päälle nopeasti, jos yllättäen hälytetään nousemaan. Eivätkä roikkuvat lahkeet häiritse alapunkkaa, sillä punkassa nukkuva James Kowalewski on määrätty sodanajan tehtävänsä ylimääräisten kertausharjoitusten jatkoksi. Walter huomaa hieman kaipaavansa häntä, sillä onhan tämä erityisen hyväsydäminen ja luotettava ihminen. Vaikka onkin luonteeltaan jokseenkin turhan rauhallinen ja tasapaksu, mutta silti kaikki huomioon ottava ja reilu. Walter miettii, että on hyvin raadollista, kuinka pienet erot persoonallisuudessa voivat aiheuttaa sen, että ihmisestä ei koskaan tule tärkeää ystävää siviilielämään. Vaikka kuinka hyvin työssä, harrastuksissa tai muissa yhteyksissä ihminen muodostuu tärkeäksi, niin vapaalla ei koskaan tule edes soitettua kysyäkseen kuulumisia. Walter nousee kerrospunkan kyljessä olevia tikkaita ylös omaan punkkaansa. Hän makaa selälään ja asettelee sormet ristiin ja laittaa kädet lepäämään vatsansa päälle. Katosta löytyy jälleen totutusti tuo pieni kiintopiste, joka on pieni kuluma valkoisessa maalissa. Tuota pistettä hän on tuijottanut aina ennen nukkumaanmenoaan elämänsä miettien. Niin kauan, kuin on asemalla ollut töissä. Tällä kertaa ajatukset kuitenkin lentelivät jo matkalla tupaan, mutta nyt ne saavat päässä suoran jatkuksen hänen maatessaan punkassa. Mieleen juolahtaa Sophia. Outoa, sillä Jamesiin äskettäin kohdistuneet ajatukset sopivat jokseenkin myös avioliittoon Sophian kanssa. Arki on ollut kuormittavaa, sillä Walter kokee heidän välillään jonkinlaisen yhteyden kadonneen. On selvää, että Sophia myös varmasti ajattelee näin. Onhan tästä asiasta keskusteltu, mutta Walter ajattelee välien olleen viime aikoina entistä etäisemmät. Tällä hetkellä vallitseva sodan uhka sekä haasteet energian ja ruoan parissa ei varmastikaan auta asiaa. Pelko ja epävarmuus kriisin aikana on saanut molemmille aikaan suojakuoren, joka nimenomaan on jollain tavalla muokannut persoonallisuutta ja kylmentänyt tunteita. Eikä enää tule soiteltua tai kir-

joiteltua viestejä kuulumisien kysymiseksi niin paljoa, mitä aiemmin teimme aktiivisesti puolin ja toisin. Työ ja uhka konfliktista on pakottanut ajattelemaan muita aiheita, mutta arkielämän ongelmat kuitenkin odottavat vankkumattomasti omaa vuoroaan. Walterin silmät alkavat jo lupsahdella ja ajatus katkoilla väsymyksestä. Walter päättää nyt alkaa nukkumaan, sillä seuraavana päivänä on vielä jaksettava yksi vuoro ennen vapaajaksoa. Aamu alkaa olla jo pitkällä ja Walter herää. Suuri luonnonvalon määrä saa hänet säpsähtämään ja katsomaan nopeasti kelloa. Hyvin on vielä aikaa, ja Walter huokaisee helpotuksesta. Hän raahautuu yläpunkassa kohti tikkaita laskeutuakseen lattialle. Nilkat ovat vielä kankeat ja ne nakusuvat ikävästi astellessa tikkaiden askelmia alaspäin. Tämän vuoksi tahti onkin Walterin herätessä aina hetken normaalia hitaampi. Hän pukee vaatteet ja siirtyy tuvasta yleisiin tiloihin. ”Huomenta! Et näköjään tarvinnutkaan herätyspalvelua, vaikka niin romulta illalla näytitkin”, Kuuluu Rickin tervehdys valvomosta. Walter kävelee valvomon oviaukkoon vastaamaan. ”Huomenta vain! Katsos, kun tällaiselle koneelle riittää uneksi 17 sekunnin tuijotus pimeään nurkkaan.” Samassa hän haukottelee ja venyttelee käsiään. ”Ainakin ääntelit kuin kone. Kuorsaaimesi oli poikkeuksellisen kovaäänistä, vaikka et kovin usein aiemmin ole kuorsannutkaan.” Walter jälleen miettii, että tekeekö jokin flunssa tuloaan. Sillä aiempiana iltana hän koki voimakkaita vilunväristyksiä ja nyt on kuulemma kuorsannutkin voimakkaasti, mitä yleensä flunssan kourissa tekee. Onneksi vuoron jälkeen on tulossa vapaajakso ja pääsee kotiin lepäämään. Tällöin voisi sairastaakin, sillä tuuraajaa on tässä tilanteessa mahdotonta saada. Työvuorojen ryhmät pyörivät vajaalla miehityksillä ja harmaan vaiheen vuoksi normaalit työn lainalaisuudet eivät päde. Työ on tällä hetkellä velvollisuutta, joskin siitä edelleen palkka maksetaan ja varsinainen työnkuva ei ole juurikaan muuttunut. Suurimpana muutoksena Walter kokee taisteluvälineiden ja rynnäkkökiväärien mukaan tulon osaksi jokapäiväisiä työvälineitä. Tämä edelleen saa Walterissa aikaan erikoisia ajatuksia ja sydämen tykytyksiä. Etenkin kun vuoron alussa Carl ryhmän ylivartijana jakoi kovat amukset kaikille lipastettavaksi. Tämä muistutti siitä, että tällä hetkellä meitä uhkaa todellinen vaara, jota ei rauhallisempaan aikaan osannut edes kuvitella. Walter ottaa radiopuhelimensa latauksesta taskuunsa ja palaa aseman oleskelutilaan. Huoneen perällä olevassa keittiönurkkauksessa on tasolla isokokoinen musta laatikko. Walter tunnistaa tämän olevan pöydällä aamupalan vuoksi ja siksi suuntaa tänne määrätietoisesti. Laatikon sisältö on melko yksinkertainen. Näkkileipää paketeissa ja säilykepurkeissa olevaa pateeta. Walteria ärsyttää, sillä aiemmin ruokakin oli

parempaa. Vaikka ruoasta joutui pienen summan maksamaan ja nyt se on ilmaista, niin olisi hyvä saada edes syödä kunnolla. Walter pienessä katkeruuden tunteessa voitelee kaksi leipää ja kaataa itselleen valmiina olevaa kahvia, sillä ilman syötävääkään ei jaksaisi kierrosta ja tämän jälkeen olevaa kaksivaiheista kotimatkaa ilman heikotusta. Aiemmin omalla autolla sai ajaa suoraa asemalle työvuoroon sekä myös lähteä vapaajaksolle takaisin kotiin suoraan omalla autolla. Vaatteet sai jättää asemalle odottamaan seuraavaa vuoroa, mikäli niitä ei tarvinnut tuoda kotiin pestäväksi. Nykyään kasvaneen uhan vuoksi aseman työntekijöiden tukikohtana toimii läheinen Charletin kasarmi. Täältä käsin toimii myös harmaan ajan huolto sekä kuljetus. Tänne myös jätetään omaan kaappiin työvälineet ja ilmoittaudutaan toimiston kirjurille siirtyessä vapaajaksolle. Tämä vie poikkeuksellisen paljon aikaa ja on sekavaa, sillä kasarmia käyttävät samanaikaisesti sotilaat ja useampi pohjoisen rajan vartioasema henkilökuntineen. Myös ajatus parkkipaikan mahdollisesta kaaoksesta vuorojen vaihtuessa saa Walterin olon jo nyt aamupalalla turhautuneeksi. Kesken mietiskelyn Walter huomaa lattialla jälleen olevan retkipatjan. Walter yhdistää patjan Carliin, jolla on toisinaan taipumusta lattialla nukkumiseen selkäkipujensa vuoksi. Juuri kun hän on ehtinyt ajatella asiaa, aukeaa ulko-ovi ja Carl astuu sisään. ”Kas, juniori on herännyt. Huomenta vain.” Carl riisuu takkiaa ja alkaa ontuvan näköisesti kävellä kohti patjaa. ”Huomenta, onko selkä taas pahempi?” Walter tiedustelee. Carl hitaasti laskeutuu polvilleen ja tästä alkaa asetua patjalle selälleen makaamaan raskaan hengityksen saattelemana. Tästä voi jo aistia, että selkä ei todellakaan voi hyvin. ”On se taas kipeämpi kuin vuoron alussa. Tuo pitkään istuminen ei tee sille todellakaan hyvää.” Päästessään selälleen Carl hengittää raskaasti ja hitaasti. Hetken hiljaisuuden jälkeen Carl toteaa lattialta: ”Muista mennä ajoissa kierroksellesi.” Walter katsoo kelloa. Aika on mennyt nopeasti ajatuksissa ollessaan, ja samassa Walter huomaa vielä pienen palan näkki-leipää pöydällä. ”Muistan kyllä. Ihan noin sekaisin en kuitenkaan vielä ole, että vahtia tarvitsisi.” Walter vitsailee ja haukkaa viimeisen palan leipäänsä. ”Sinusta kun ei koskaan tiedä”, Carl sanoo keskustelun päätökseksi. Walter nousee pöydästä ja laittaa tyhjän kahvikuppinsa odottamaan seuraavaa annostaan tutulle paikalleen astiahyllyllä. Hän kävelee naulakolle takkinsa luokse, jossa vieressä on myös taisteluvälineet. Walter pukee ylleen takin ja tämän päälle sirpaleliivin, jonka jatkoksi tulee vielä taisteluliivi. Liivissä on muutama täysi rynnäkkökivääriin lipas, teleskooppipatukka, käsiraudat ja kiristyside. Välineet tuntuvat hiostavilta ja kankeilta sekä pitkän ajan jälkeen myös painavalta. Walter muistelee käyttäneensä

MITEN SELITTÄÄ KOKEMUS, JOTA ET ITSEKÄÄN USKO TODEKSI?

Walterin elämää varjostaa kriisi. Kylmenevä avioliitto ja rajavartijan työ sotaa käyvän naapurimaan rajalla kasvattavat henkisiä paineita. Tilanne eskaloituu, kun Walterin ryhmän asemalle saapuu rajan yli loikannut sotilas. Samaan aikaan alkaa tapahtua yliluonnollisia asioita, joita kukaan ei pysty järjellä selittämään. Resepti äärimmäisen pelon ja stressin kehittymiseen on valmis.

Pimeyden Kutsu on harrastajakirjailija Eetu Halttusen esikoisteos. Kirja on lyhytromaanin mittainen jännitystarina, joka käsittelee ihmisen psykologiaa ja tunteita aavemmais-
sen vaikean tilanteen keskellä.

BoD

9 789528 938781